

Van de overkant van de straat ziet Justyce haar al: Melo Taylor, ex-vriendin, zit voorovergebogen naast haar Mercedes op het natte beton van de FarmFresh-parkeerplaats. Ze is een schoen kwijt en de inhoud van haar handtas ligt verspreid om haar heen als de ingewanden van een ontploft confettikanon. Hij weet dat ze stomdronken is, maar dit is te erg, zelfs voor haar doen.

Jus schudt zijn hoofd en denkt terug aan het afkeurende gezicht van zijn beste vriend Manny, toen hij nog geen kwartier geleden bij Manny thuis wegging.

De tekst WALK verschijnt.

Als hij komt aanlopen doet ze haar ogen open, en hij zwaait en trekt nog net op tijd zijn oortjes uit, zodat hij haar hoort zeggen: ‘Wat kom jij hier verdomme doen?’

Dat vraagt Justyce zich ook af, terwijl hij toekijkt hoe ze probeert op haar knieën te komen – wat mislukt. Ze valt opzij en slaat met haar gezicht tegen het portier van de auto.

Hij gaat op zijn hurken zitten en steekt zijn hand uit naar haar wang, die dezelfde kleur heeft – het glanzende rood van een geglazuurde appel – als de lak van haar auto. ‘Shit, Melo, gaat het wel?’

Ze duwt zijn hand weg. ‘Wat kan jou dat schelen?’

Gekwetst haalt Justyce diep adem. Het kan hem een boel sche-

len. Natuurlijk. Anders was hij om drie uur 's ochtends geen anderhalve kilometer bij Manny vandaan komen lopen (Manny vindt dat Melo 'het slechtste' is wat Jus ooit is overkomen, dus heeft hij zijn vriend natuurlijk niet even gebracht). Alles om maar te voorkomen dat zijn dronken lor van een ex in de auto zou stappen.

Hij zou nu meteen moeten weglopen. Dat is wat Justyce zou moeten doen.

Maar hij doet het niet.

'Jessa heeft me gebeld,' zegt hij tegen haar.

'Die slet...'

'Doe dat nou niet, babe. Ze heeft me alleen gebeld omdat ze om je geeft.'

Jessa was van plan geweest om Melo zelf naar huis te brengen, maar Mel had gedreigd dat ze de politie zou bellen en zou zeggen dat ze ontvoerd was als Jessa haar niet bij haar auto zou afzetten. Melo kan soms een beetje dramatisch doen wanneer ze dronken is.

'Ik ga haar dus echt ontvolgen,' zegt ze (typisch). 'In het echt én online. Waar bemoeit die trut zich mee.'

Opnieuw schudt Justyce zijn hoofd. 'Ik kwam alleen even kijken of je wel veilig thuiskomt.' Dan beseft Justyce dat hij Melo misschien wel naar huis krijgt, maar dat hij geen idee heeft hoe hij dan terug moet. Manny's woorden schieten door zijn hoofd en hij doet zijn ogen dicht: 'Je komt nog een keer in de problemen als je denkt dat je zo nodig alle *ho's* moet redden, *dawg*.'

Hij bekijkt Melo. Ze zit nu met haar hoofd tegen het portier van de auto geleund, half in slaap, met haar mond open.

Hij zucht. Zelfs nu ze dronken is kan Jus niet ontkennen dat Melo het lekkerste meisje is dat hij ooit onder ogen – om van zijn handen maar te zwijgen – heeft gehad.

Ze begint opzij te zakken en Justyce pakt haar bij de schouders om te zorgen dat ze niet omvalt. Ze schrikt op en kijkt hem met wijd opengesperde ogen aan, en Jus ziet weer waarom hij haar ooit heeft opgemerkt. Melo's vader is een linebacker uit de NFL

(een enooooorme zwarte vent) die in de Hall of Fame is opgenomen, maar haar moeder komt uit Noorwegen. Ze heeft de roomblanke teint van mevrouw Taylor, golvend honingblond haar en fantastische groene ogen met een soort paarse randjes, maar ze heeft ontzettend volle lippen, een smalle taille, idioot ronde heupen en waarschijnlijk de lekkerste kont die Jus in zijn hele leven heeft gezien.

Dat is een deel van zijn probleem: hij gaat elke keer weer voor de bijl omdat ze zo mooi is. Hij had nooit durven dromen dat zo'n mooi meisje op hém zou vallen.

Nu heeft hij zin om haar te zoenen, zelfs al zijn haar ogen rood en zit haar haar voor geen meter en stinkt ze naar wodka en sigaretten en weed. Maar wanneer hij haar haar uit haar gezicht wil vegen, duwt ze zijn hand opnieuw weg. 'Raak me niet aan, Justyce.'

Ze begint in de spullen op de grond te zoeken – lippenstift, papieren zakdoekjes, tampons, zo'n rond geval met make-up in de ene helft en een spiegeltje in de andere, een heupflesje. 'Getver, waar zijn mijn sleutels nou weer?'

Justyce ziet ze bij het achterwiel liggen en grist ze weg. 'Jij gaat niet rijden, Melo.'

'Geef hier.' Ze grijpt naar de sleutels maar valt in plaats daarvan in zijn armen. Justyce zet haar weer tegen de auto en verzamelt de rest van haar spullen om die terug te stoppen in haar tas, waar ook de boodschappen voor een hele week in zouden passen (hoe zit dat toch, met meiden en handtassen die zo groot zijn als plunjezakken?). Hij maakt de auto open, gooit de tas bij de achterbank op de bodem en probeert Melo overeind te krijgen.

En dan gaat alles heel snel heel fout.

Eerst kotst ze de hele hoodie onder die Jus aanheeft.

Die van Manny is. Die uitdrukkelijk zei: 'Als je maar niet terugkomt met kots op mijn hoodie.'

Fijn.

Jus trekt de sweater uit en gooit hem op de achterbank.

Wanneer hij Melo weer op wil tillen geeft ze hem een klap. En

hard ook. ‘Laat me met rust, Justyce,’ zegt ze.

‘Dat kan ik niet, Mel. Je komt zeker weten niet thuis als je zelf probeert te rijden.’

Hij probeert haar onder haar oksels te pakken en ze spuugt hem in zijn gezicht.

Hij denkt erover na om weg te lopen. Hij zou haar ouders kunnen bellen, haar sleutels in zijn zak kunnen steken en ervandoor kunnen gaan. Oak Ridge is waarschijnlijk de veiligste buurt van Atlanta. Er zou haar niets overkomen in de vijftientig minuten die het meneer T zou kosten om hierheen te komen.

Maar hij kan het niet. Ondanks het feit dat Manny beweert dat Melo ‘nu eindelijk een keer de consequenties moet aanvaarden’ lijkt het niet goed om haar hier zo kwetsbaar te laten zitten. Dus tilt hij haar op en gooit haar over zijn schouder.

Melo reageert op haar gebruikelijke subtiele manier: ze begint te schreeuwen en slaat met haar vuisten op zijn rug.

Justyce doet met veel moeite het achterportier open en laat haar in de auto zakken wanneer hij het WOEP van een korte sirene hoort en de blauwe lichten ziet. In de paar seconden die het duurt voor de politieauto met gierende remmen achter hem tot stilstand komt zet Justyce Melo op de achterbank.

Ze weet van de wereld niet meer af.

Justyce hoort voetstappen naderen, maar hij concentreert zich op het vastmaken van Melo’s veiligheids gordel. Hij wil dat de agent duidelijk ziet dat ze niet achter het stuur zou kruipen, zodat ze niet nog erger in de problemen komt.

Voordat hij met zijn hoofd de auto uit komt, voelt hij dat hij aan zijn shirt wordt getrokken en wordt hij naar achteren gerukt. Zijn hoofd komt met een klap tegen de omlijsting en meteen daarna omklemt een hand zijn nek. Zijn bovenlichaam wordt zo hardhandig tegen de achterklep geslagen dat hij op de binnenkant van zijn wang bijt en zijn mond loopt vol bloed.

Jus slikt; zijn hoofd tolt en hij kan zich niet oriënteren. Het brandende gevoel van koud metaal om zijn polsen haalt hem terug naar de realiteit.

Handboeien.

Het dringt tot hem door: Melo zit stomdronken op de achterbank van de auto waar ze serieus mee wou weggrijden, maar Jus is degene die handboeien om heeft.

De agent duwt hem naast de patrouillewagen op de grond en vraagt of Justyce begrijpt wat zijn rechten zijn. Justyce kan zich niet herinneren dat hij iets van rechten heeft gehoord, maar zijn oren suisten van die twee dreunen tegen zijn hoofd, dus misschien heeft hij ze gemist. Hij slikt nog wat bloed door.

‘Agent, het is een groot misversta...’ begint hij, maar hij kan niet uitpraten omdat de agent hem in zijn gezicht slaat.

‘Hou je gore rotkop, klootzak. Ik wist dat je wat zou gaan uitvreten toen ik je over straat zag lopen met die klotecapuchon op.’ Die capuchon was dus een slecht idee. Net als de oortjes. Waarschijnlijk was het hem anders wel opgevallen dat hij werd gevolgd.

‘Maar agent, ik...’

‘Hou je kóp, jij.’ De agent hurkt neer en houdt zijn gezicht vlak bij dat van Justyce. ‘Ik ken jouw soort wel, van die crimineeltjes die in de betere buurten op zoek gaan naar prooien. En zo’n mooi wit meisje dat haar autosleutels in haar auto heeft laten zitten en het portier heeft dichtgedaan, dat kon je niet laten lopen, hè?’

Alleen slaat dat nergens op. Als Mel de sleutels in het contact had laten zitten en het portier had dichtgegooid, dan had Jus haar nooit naar binnen gekregen, of wel? Justyce vindt het naamplaatje van de agent. CASTILLO staat erop, al ziet die vent eruit als een doorsnee witte man. Mama heeft hem verteld hoe hij met dit soort situaties moet omgaan, al moet hij toegeven dat hij nooit had verwacht dat hij haar raad ook echt nodig zou hebben: ‘Blijf beleefd; hou je woede onder controle; zorg dat de politie je handen kan zien’ (al is dat nu onmogelijk). ‘Agent Castillo, ik wil niet onbelee...’

‘Ik zei godverdomme dat je je kop moest houden, smerig stuk tuig!’

Hij wou dat hij Melo kon zien. Dat hij haar kon vragen of ze deze agent wilde vertellen hoe het echt zit. Maar die vent staat ervoor.

‘Als je weet wat goed voor je is, beweeg je niet meer en zeg je ook niks meer. Als je je verzet, kom je nog verder in de shit. Begrepen?’

Er komen sigarettenlucht en spettertjes spuug in Justyce’ gezicht terecht wanneer de agent praat, maar Justyce houdt zijn blik op de lichtgevende F van het FarmFresh-bord.

‘Kijk me aan wanneer ik tegen je praat, jongen.’ Hij pakt Justyce bij zijn kin. ‘Ik vroeg je wat.’

Justyce slikt. Kijkt in het koude blauw van agent Castillo’s ogen. Schraapt zijn keel.

‘Ja, meneer,’ zegt hij. ‘Ik begrijp het.’

25 augustus

BESTE MARTIN (ALIAS MENEER KING),

Op de eerste plaats moet je weten dat ik het niet onbeleefd bedoel, dat 'Martin'. Voor een project in de tweede heb ik jou en je denkbeelden bestudeerd, dus het voelt het natuurlijkst om tegen je te praten of je een van van mijn homies bent. Hopelijk vind je dat niet erg.

Even voorstellen: mijn naam is Justyce McAllister. Ik ben zeventien en doe dit jaar eindexamen aan de Braselton Preparatory Academy in Atlanta, Georgia, waarvoor ik een volledige beurs heb. Ik sta op de vierde plaats van de 83 leerlingen in mijn jaar, ik ben aanvoerder van het debatteerteam, ik heb een score van 1560 voor mijn SAT's en 34 voor mijn ACT's gehaald, wat echt hoge scores zijn, en ondanks het feit dat ik in een 'slechte' buurt ben opgegroeid (niet zo heel ver van de plaats waar jij altijd zat) heb ik een toekomst voor me waarin ik waarschijnlijk aan een Ivy League-universiteit ga studeren, uiteindelijk meester in de rechten word en een carrière bij de overheid krijg.

Helaas was dat in de kleine uurtjes van vanochtend van geen enkel belang.

Lang verhaal kort: ik probeerde iets goeds te doen en eindig-

de op de grond en met handboeien om. En ondanks het feit dat mijn ex-meisje zichtbaar straalbezopen was, sorry dat ik het zo zeg, zag ik er in mijn schoolhoodie blijkbaar zo gevaarlijk uit dat de agent die me in de boeien sloeg versterking opriep.

Het mafste was nog wel dat ik dacht dat alles in orde zou komen zodra haar ouders er waren, maar wat ze ook tegen de politie zeiden, die gasten wilden me gewoon niet laten gaan. Meneer Taylor bood aan om mijn moeder te bellen, maar de agenten maakten duidelijk dat ik aangezien ik zeventien ben, bij een arrestatie als volwassene word beschouwd - met andere woorden: mama kon niks doen.

Uiteindelijk heeft meneer Taylor de moeder van mijn vriendin SJ gebeld. Mevrouw Friedman is advocaat en zij moest op hoge toon een heel juridisch verhaal ophangen voordat ze die handboeien afdeden. Toen ik ten slotte weg mocht, was de zon al aan het opkomen.

Toen had het al uren geduurd, Martin.

Mevrouw F zei niet zoveel toen ze me naar de campus bracht, maar ik moest haar wel beloven dat ik langs de schoolverpleegkundige zou gaan om een paar *cold packs* voor mijn gezwollen polsen te halen. Ik belde mama en vertelde haar wat er was gebeurd, en zij zei dat ze de volgende ochtend meteen een klacht zou indienen. Maar ik betwijfel of dat iets uitmaakt.

Eerlijk gezegd weet ik niet zo goed wat ik ervan moet vinden. Ik had nooit gedacht dat ik in zo'n soort situatie verzeild zou raken. Er was een jongen, Shemar Carson... een zwarte jongen van mijn leeftijd uit Nevada, die in juni door een politieagent is doodgeschoten. De details zijn nogal vaag omdat er

geen getuigen waren, maar het staat wel vast dat die agent op een ongewapende jongen heeft geschoten. Vier keer. Wat nog verdachter is, is dat er volgens de pathologen een periode van twee uur zat tussen het tijdstip waarop hij naar schatting is overleden en het moment waarop de agent het meldde.

Voor Het Incident van gisteravond had ik er nooit zo over nagedacht. Je hoort nogal wat berichten die elkaar tegenspreken, dus weet je niet wat je moet geloven. Shemars familie en vrienden zeggen dat het een goeie jongen was, dat hij naar de universiteit zou gaan, actief was in zijn jeugdgroep... maar de politiemans beweert dat hij Shemar betrapte toen hij een auto probeerde te stelen. Er ontstond een schermutseling (dat wordt beweerd), en volgens het politierapport probeerde Shemar de agent zijn wapen af te pakken, dus heeft de agent Shemar neergeschoten uit zelfverdediging.

Kweenie. Ik heb foto's van Shemar Carson gezien en hij zag er best onguur uit. Ergens dacht ik volgens mij dat ik me niet echt met dat soort dingen hoefde bezig te houden omdat ik vergeleken met hem niet 'gevaarlijk' overkom, weet je? Mijn broek hangt niet onder aan mijn kont en mijn kleren zijn niet veel te groot. Ik ga naar een goede school en ik heb doelen en een visie en 'een prima stel hersens', zoals mama altijd zegt.

En ja, ik ben in een ruige buurt opgegroeid, maar ik ben een goeie jongen, Martin. Ik dacht dat ik als ik zorgde dat ik een keurig lid van de maatschappij was, geen last zou krijgen van de dingen waar DIE zwarte jongens mee te maken krijgen, snap je? Het is lastig om te accepteren dat ik ongelijk had.

Nu kan ik alleen nog maar denken: hoe was het gegaan als ik

niet zwart was geweest? Ik snap dat die agent in het begin alleen af kon gaan op wat hij zag (wat er vast een beetje verdacht uitzag), maar ik ben nog nooit zo aangevallen als toen.

Gisteravond heeft me veranderd. Ik wil nu niet pissig lopen doen en op zoek gaan naar problemen, maar ik weet dat ik ook niet meer kan doen of er niks aan de hand is. Oké, er zijn geen aparte fonteintjes meer voor de 'colored', en discriminatie schijnt tegen de wet te zijn, maar als ik gedwongen kan worden om met te krappe handboeien om op het beton te zitten terwijl ik niks fout heb gedaan, dan is er duidelijk wel een probleem. Dan is het allemaal niet zo gelijk als mensen zeggen.

Ik moet beter opletten, Martin. Dingen echt gaan zien en ze gaan opschrijven. Erachter komen wat ik ermee moet. Daarom schrijf ik jou ook. Wat jij hebt meegemaakt was veel kloteri... ik bedoel: veel erger dan een paar uur lang geboeid op de grond zitten, maar jij hebt je niet uit het veld laten slaan. Nu was je natuurlijk ook tegen geweld.

Ik wil proberen om net zo te leven als jij. Om te doen wat jij zou doen. Kijken wat er dan gebeurt.

Mijn pols doet echt ontzettend pijn, dus ik moet nu stoppen met schrijven. Bedankt dat je wilde luisteren.

Met vriendelijke groeten,
Justyce McAllister